

Anjeli s vázou

Koláče z rajských jablák sú najsladšie, najchutnejšie a najvoňavejšie na svete!

Ešte sa len babka Anjelína rozhoduje, že ich upečie, ešte sa len dedko Anjel vyberie do záhrady naoberať jablká, sotva sa nad rozohriatou pecou vyliahne prvý oblak pary, už je v celom nebi rozruch. Maškrtníkom je ťažko čakať, kým sa sušienky dopečú. čo dopečú – to by bolo sveta žiť! No ešte je treba čakať, kým vychladnú. Starkí ich navyše nikdy neponúknu pred olovrantom.

Jeden z anjelov - vnúčikov sa už nemôže dočkať: „Až ma v nose štekli.“

„Asi to už nevydržím,“ horekuje druhý.

Čoskoro je babkino okno plné strapatých anjelských hláv. Vykvitli tam jedna po druhej, vykrúcajú nosy a hľadia na starkých prosebnými očami.

„Babi, však môžem vylízať hrniec?“

„Ja som tu bola prvá!“

„Ty by si nemala sladké, aha, aké máš guľaté bruško!“

„Ved' tvoje je guľatejšie! Aj líca máš mäkšie ako ja!“

„Kto to kedy videl, aby sa malí anjeli takto hádali!“ hnevá sa dedko a zatvára okno. Potom mrkne na babku:

„Počkaj, ved' ja s nimi vypečiem!“